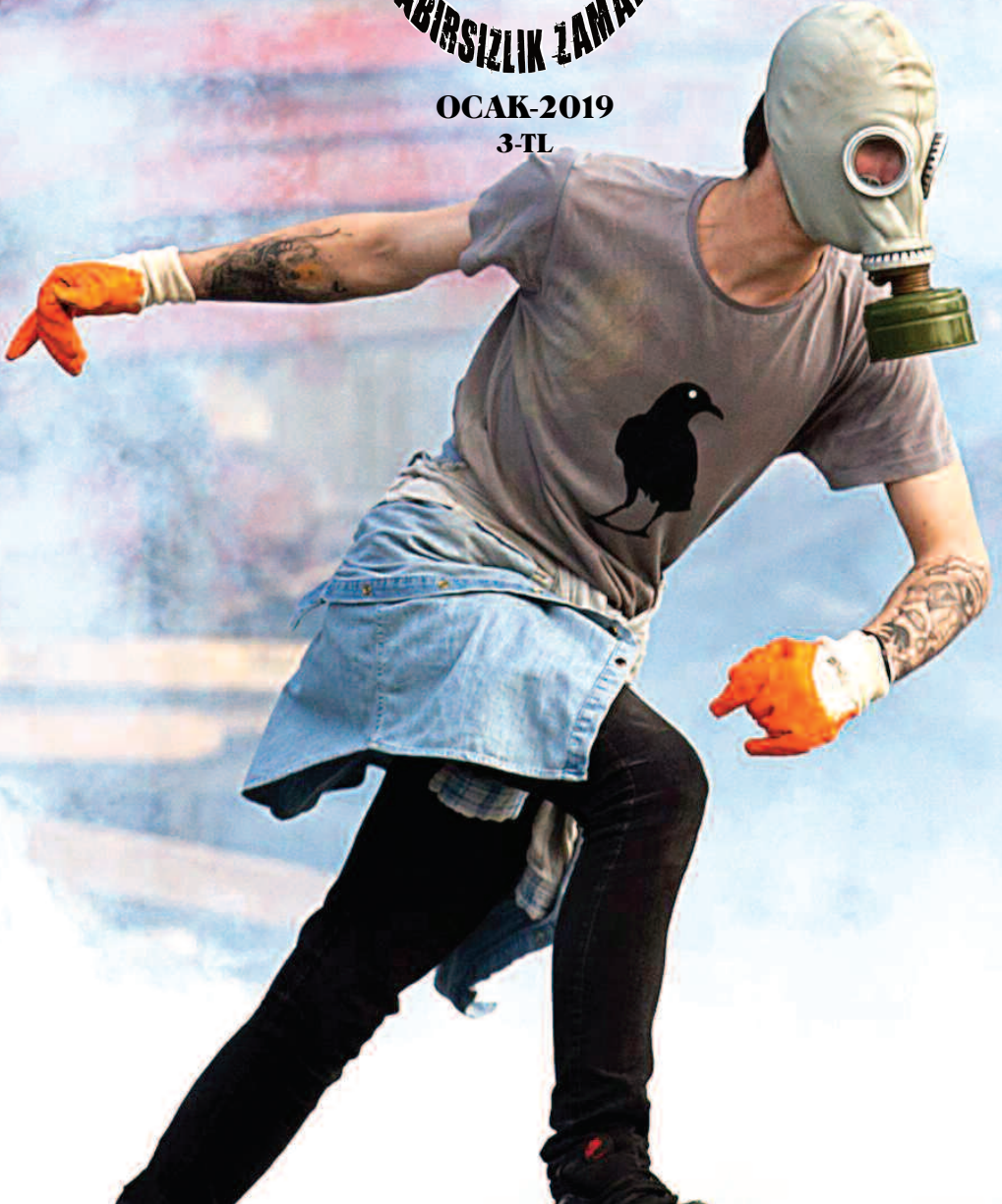

OCAK-2019
3-TL

İÇİNDEKİLER

- **Merhaba**
Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi
- **Kriz, Kapitalizm ve Devrim**
A. Doğan
- **Un Parfum De Victorie (Zafer Kokusu)**
Nazlı Can
- **Sistem İntiharı**
Antakya'dan Liseli Bir DÖB'lü
- **Savaş ve Gençliğin Tavrı Üzerine**
Z. Vasily
- **Lumia (Şiir)**
Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru
- **Evrım - 1**
Tahir Kara
- **Okullarımızdaki Gerici Örgütlenmelerin Başını Ezelim**
Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi / İstanbul
- **Fahrenheit 451 (Kitap Tanıtımı)**
Antakya'dan Bir DÖB'lü
- **Gündemden Notlar**
Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi / Adana
- **MKÜ Öğrencileri Ayakta**
Antakya'dan DÖB'lü Öğrenciler

Merhaba Sevgili Sabırsızlık Zamanı Okurları,

2018 yılı bitti ve artık birçok insan tarafından “*artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak*” denilen bir yıla, 2019 yılına, başladık. Ve geçtiğimiz yıl finalini kendisine yakışır bir biçimde görkemli ve tüm Avrupa’yı hatta tüm dünyayı kasıp kavuran bir ayaklanmayla yaptı. Biz de 2019 yılının ilk sayısında bu ayaklanmaya dair bir şeyler söyleme, ayaklanmaya hakkını verme sorumluluğunu yerine getirmeye çalıştık ve Fransa ve Sarı Yelekliler üzerine bir yazı kaleme aldık. Bunun yanında her sayımızda olduğu gibi genç kadınların devrim mücadelesinde durduğu yerin önemi bu sayıda da kendisine yer buldu. MEB müfredatında çıkarılan “Evrim” gençliğin ve akademik çevrelerin çabalarıyla gündemde kendisine yer buluyor ve gençliğin içerisinde yayılmaya sahiplenilmeye devam ediyor. Biz de bu nedenle bu sayıyla birlikte evrimin ne olduğuyla ve nasıl anlaşılması gerektiğiyle ilgili bir yazı dizisine başladık.

Gündemimizi yıllardır epey meşgul eden “Ekonomik Kriz” sorununa bir de Marksizm’in bize sunduğu pencereden bakarken “ekonomik kriz”in aslında bir son değil bir başlangıç olduğunu vurguladık. Bu sayımızda da geçmiş sayılarımızda olduğu gibi sanata değinmesek olmazdı. Bu nedenle ekibimiz bir kitap önerisi bir de şiirle bu boşluğu doldurdu.

Umutsuzluğun değil umudun senesi olan bu yeni yılda gençlik olarak yaratabileceğimiz farkın ve değiştirebileceğimiz şeylerin farkındayız.

Keyifli okumalar...

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi

Kriz, Kapitalizm ve Devrim

Geçtiğimiz bir sene içerisinde ekonomiye dair birçok laf duyduk. Kimileri sürekli bir ekonomik krizden bahsederken kimileri de halkı ortada bir ekonomik kriz olmadığına, dış mihrakların bir oyunu olduğuna inandırmaya çalıştı. Burjuva eğilimin bir kanadı krizi salt bir finans krizi ve dış borç krizi olarak görüp çözümü sıkı para politikalarında aradı. Ekonomik kriz var diyenlerin bir kısmı ise krizi “tek adam yönetiminin yol açtığı kriz” olarak görürken ortalığa “krizin faturasına emekçiler ödemesin” diye çıktılar. Peki, geçtiğimiz yıl başlangıç evrelerini yaşadığımız ve önümüzdeki yıl kendisini çok daha belirgin bir şekilde hissettireceğinden emin olduğumuz bu “ekonomik kriz” –evet kriz diyorum çünkü bu durumu dış mihrakların oyunu olarak görmenin ve bu tezi çürütmenin hiçbir manası yok- tartışmalarında aslolan nedir? Bu yaşadığımız gerçekten tek adam rejiminin hatalı yönetiminden kaynaklanan bir kriz mi, bir finans/dış borç krizi mi yoksa gerçeklik bu ikisinden uzakta başka bir yerde mi gizli?

Öncelikle şunu belirtmekte fayda var diye düşünüyorum: **Krizi salt finansal ve dış borç kaynaklı bir kriz olarak görenler, yönetim beceriksizliği veya hatası olarak görenlere göre daha tutarlı ve bilimsel bir zeminde hareket etmekteler.** Elbette ki yerel para biriminin değersizleşmesi ve yabancı kurların değerlenmesi kurumsal iktisat bakış açısıyla demokrasi, özgürlükler, eğitim, fikri mülkiyet hakları gibi birtakım kurumların yabancı sermaye açısından “güven unsuru” olarak görülmesi nedeniyle bu tarz kurumların yokluğuyla açıklanabilir. Fakat bilinmelidir ki AKP iktidarı da önceki bütün iktidarlar gibi sermaye –özel olarak tekelci sermaye- iktidarındır. Bu durumda kurumlar ve kurumların gerilemesi bir sebep midir yoksa sonuç mudur? Demokrasi, özgürlükler, iyi bir eğitim sistemi, fikri mülkiyet hakları vb. kurumlar sermaye yararına olduğu sürece inşa edilirler. Ülkemizde ise sermaye uzun zamandır bu kurumlara ihtiyaç duymuyor. Aksine bu kurumların gerilemesi, değersizleşmesi ve içinin boşalması tek elci sermayenin varlığını sürdürebilmesi, sermaye birikimi sağlayabilmesi açısından başattır. Tarihsel olarak incelediğimizde, durum böyle olmasa ne 71

darbesi olurdu ne 80 darbesi olurdu ne de bu topraklara faşizm gelirdi. Çünkü 71 darbesinin de 80 darbesinin de tekelci kapitalist sınıfın iktidarını koruması açısından ne denli önemli olduğu tekelci kapitalistlerin gerek bu darbelerden gerekse ardından gelen sivil hükümetlerden ne derecede fayda sağladığına bakarak anlaşılabilir. Yani kısacası bugün “tek adam diktatörlüğü” de eğitimde gerileşme de özgürlüklerin kısıtlanması da devletin yönetme krizinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır ve bugün ekonomik kötüleşmenin sebebi olamazlar. Bu nedenle durumu finans ve dış borç kaynaklı bir kriz olarak görmek “tek adam rejimi krizi” olarak görmekten daha sistematik bir incelemenin ürünüdür.

Bilimsel sosyalizmin kurucularının bize öğrettiği üzere kapitalist üretim biçimi krizlere her zaman gebe bir sistemdir ve kapitalist üretim biçiminin ege- men olduğu yerlerde krizler kaçınılmazdır. Bu krizler hiçbir zaman kalıcı olmamakla birlikte her kriz bir önceki krizin devamı niteliğindedir:

“...bir krizin devamı olan her kriz, daha evrensel boyutlara ulaşır ve bu yüzden bir önceki krizden daha kötüdür” (Engels, 1843)

Bu olgu burjuva iktisatçılar tarafından tarihin hemen her döneminde –kriz dönemleri hariç- unutulmuştur ve “market ekonomisi” dedikleri kapitalizmin aslında ne kadar güzel ve kusursuz bir sistem olduğunu bir takım gerçekçi olmayan varsayımlar altında kanıtlama yarışı içerisine düşmüşlerdir. O nedenle krizler burjuva iktisatçılara göre daima dışsal unsurlar olarak değerlendirilmiştir. Hâl-

buki bu görüş de yanlıştır. Çünkü **kapitalist üretim biçiminde krizler dışsal değil sisteme içkin, içsel olgulardır**. Kapitalist sınıf içerisinde her zaman bir rekabet durumu vardır. Emegın ve emek sömürüsünün bir ürünü olan sermaye daima büyümek zorundadır. Sermaye birikiminin gerçekleşmediğı durumlarda sistemsel bir boşluk oluşur ve bu boşluk benzer alanda üretim yapan başka bir firma tarafından doldurulur. Bu nedenle kapitalistler üretim maliyetlerini azaltmak ve rakibinden daha fazla artı-değere el koymak zorundadır.

Üretimde maliyeti azaltmak ancak işçilerin ücretlerini düşürmek, işçileri daha fazla çalışmaya zorlamak veya teknik ilerlemelerle daha az işçiyle daha fazla üretim yapmak yoluyla mümkündür. İşçilere ancak yaşamını idame ettirebilecek kadar ücret ödeyen kapitalist zaten işçileri ölesiyeye çalıştırmaktadır.

Bu durumda sermayeye tek bir seçene k kalır o da daha az işçiyle daha çok üretim yapmaktır.

Ancak firma bazında

daha az işçiyle daha fazla ürün üre-

ten kapitalist **-ki sektördeki tüm kapitalistler aynı şeyi yapar-** artı-değer oranını artırırken işçilerin sektörel bazda azalması demek değerın kaynağı olan emeğı ve artı-değerın kaynağı olan yaşayan emeğı üretim sürecinin dışında bırakmak demektir ve bu uzun dönemde kar oranlarının düşmesine yol açar. Kar oranları düşünce bazı firmalar yatırımlarını durdurur. Bu firmaların üretim araçlarını temin ettiği şirket ise bir müşterisini kaybetmesiyle kendi mallarına olan talep azaldığı için ürünlerini daha düşük fiyattan satmak zorunda kalır. Düşük fiyattan mal satarken kar oranını koruma amacı güden ikinci şirkette bu nedenle işçileri işten çıkarır ve karlı olmadıkları gerekçesiyle yatırımlarını durdurur. Fi-

yatlar değerinin altına iner ancak işsizlik artar, işsizliğin artmasıyla işçi ücretleri azalır. İşçi ücretlerinin azalması ile birlikte tüketim, üretimin altına düşer. Bu ekonomik krizin bir biçimini oluşturur. Ancak krizler üretim ve dolaşma sürecinin herhangi bir aşamasında oluşan başka nedenlerle de ortaya çıkabilir: Üretim araçlarının fiyatları yükselebilir, üretim sürecinde işçiler grev, sabotaj veya ayaklanma gibi eylemlerde bulunabilir, üretilen mallara yeterli talep olmayabilir vb.

Görüldüğü gibi krizler temelde üretim ve dolaşımda meydana gelen sıkıntılardan kaynaklanır. Kredi ve borç sistemi de aslında bu üretim ve dolaşım aşamalarında meydana gelebilecek olan birtakım sıkıntıları ertelemek amacıyla ortaya çıkarlar. Sermaye bazı dönemlerde iç pazarda kar oranları düştüğü zaman dış pazarlara yönelir ve kaçınılmaz olanı bir müddet erteler. Aynı şekilde iç pazarda yüksek faiz oranları yaratılarak aşırı üretimin önüne geçilir. Ancak bu erteleyici önlemler krizleri ertelemekle kalmaz aynı zamanda derinleştirirler de:

“Spekülasyon, aşırı üretimin en yüksek aşamasına ulaştığı dönemlerde hep görülür. Spekülasyon, aşırı üretim döneminde geçici pazar olanakları sunar, ama tam da bundan dolayı krizin patlak vermesine ve etkilerinin genişlemesine neden olur. Kriz önce spekülasyonun olduğu alanlarda patlak verir; ancak ondan sonra üretimi vurur. Yüzeysel düşünen bir gözlemcinin krizin nedeni olarak gördüğü şey, aşırı üretim değil aşırı spekülasyondur, oysa bu sadece aşırı üretimin bir semptomudur.” (Marx, 1848)

2007-2009 “finansal krizi”nde de 2018 krizinde de durum bundan pek de farklı değildir. Bu nedenle krizi sadece finansal/dış borç kaynaklı görmek de bize yüzeysel bir analiz sunar.

Sorunu “tek adam rejimi”nde bulan çözümü de tek adam rejiminin ortadan kaldırılmasında bulacaktır. **Ancak sorun tek adam rejimi olmadığı için tek adam rejiminin ortadan kaldırılması çözüm olmayacaktır.** Bunun yanında krizin fırsatını krizi çıkarana ödesin, krizin faturasını emekçiler ödemesin demek de ilk bakışta radikal ajitatif sloganlar gibi görünse de içi boş ve anlamsız sloganlar olarak kalacaklardır. Tarihin her döneminde krizleri burjuvazi çıkarmış faturasını da emekçilere, küçük burjuvaziye ve görece küçük olan orta burjuvazinin katmanlarına ödetmiş, küçük burjuvazinin ve orta burjuvazinin yarattığı boşluğu kendisi doldurarak bundan fayda sağlamıştır. Tabii ki güçlü bir örgütlü mücadele krizin faturasını tekellcilere ödetmeye yetecektir çünkü

finans-kapital iktidarını kaybetmektense faturayı ödemeyi tercih edecektir. Fakat krizin faturasını finans-kapitale ödetecek emekçilerin ödememesini sağlayacak ve finans-kapitali “iktidarını kaybetmektense” durumuna düşürecek bir örgütlülük sağlanması halinde iktidarı almaya yeltenmeyip krizin faturasını ödetmekle yetinmek bir darkafalıktan başka bir şey değildir. Kapitalizmin yıkılışının bir ekonomik krizle geleceğini ve sınıf mücadelelerinin ekonomik kriz dönemlerinde yükseldiğini hem bugün ülke-

imizde artan grevler aracılığıyla hem de Marx ve Engels’in biz-zat kendisinden görüp öğrenebiliriz:

“(krizlerden bahsederken) ve sonunda ekonomistlerin felsefesinde asla hayal bile edilmeyecek olan bir toplumsal devrime neden olur” (Engels, 1843)

“Sosyalizmin yakınlaşması engellenemez, özellikle de bir sonraki kriz, işçileri tam bir yoksulluğun zorlamasıyla politik çareler (parlamento eylemi) yerine toplumsal çarelere yönlendirdiğinde. Ve kriz en geç 1847 yılında sanayinin ve ticaretin içinde bulunduğu mevcut durumun arkasından gelmelidir...

İşçiler kendi bildirgelerini taşıyacaktı” (Engels, 1845).

“1844 ve 1845 yıllarındaki grevler, öncekilerden daha az dikkat çektiyse, bunun nedeni 1844 ve 1845 yıllarının, İngiliz endüstrisinin 1837 yılından beri ilk defa gördüğü bolluğun ilk iki yılı olmasıdır.” (Marx, 1847)

“Ne olursa olsun, şurası kesin ki, ticari krizin 1848 devrimine yaptığı katkı, devrimin ticari krize yaptığı katkıdan daha büyüktür.” (Marx, 1848, s. 292)

“Bu genel refah, burjuva toplumun üretici güçlerinin burjuva sistemin içinde mümkün olduğu ölçüde gelişmesini sağlayarak sürerken gerçek bir devrim sorunu olamaz. Bu tür bir devrim ancak iki etken çatıştığında mümkündür: modern üretici güçler ve burjuva üretim biçimleri... Yeni bir devrim, ancak yeni bir krizin sonucu olabilir; ve krizin geleceği ne kadar kesinse, devrimin geleceği de o kadar kesindir.” (Marx, 1852)

Yönetim krizinin bu kadar derinleşmesinin yanına ekonomik krizin derinliği de eklendiği ve bu durumun dünyanın genelinde bu şekilde ilerlediği göz önünde bulundurulursa kapitalizmin bu sıçramalı çöküş evresinde atılacak en doğru slogan **krizin faturasıyla ilgili değil devrimin güncelliği üzerine** olmalıdır!

A. Doğan

Haftalardır süren eylemsellikler ve ayaklanmalar sonucu gündemi epeyce meşgul eden, bir süredir kapitalistler ve karşı devrimciler tarafından korkulu gözlerle izlenen bir Avrupa ülkesi, Fransa... Dışardan bir gözle bakınca refah seviyesi yüksek, yaşanılabilir bir ülke gibi görünen ancak ekonomik ve sosyal yapısını incelediğimizde toplumun büyük bir kesimi için hiç de öyle olmayan bir ülkenin en yoksullarının, ezilenlerinin, emekçilerinin başlattığı bir ayaklanmadan bahsedeceğiz.

Fransa'da "*Sarı Yelekliler*" in isyanı, Kasım ayında başladı. Görünürde akaryakıt zammı nedeni ile ayaklandı Fransa halkı. Ama akaryakıt zamları kıvılcımdı ve sokakları haftalardır zaptedenler zamların kaldırılmasına ve örgütsüz olmalarına rağmen sokakları terk etmeyerek bu isyanı çok daha kapsayıcı toplumsal taleplerin olduğu bir ayaklanmaya dönüştürdüler. Zaten taleplerin sadece zamdan ibaret olmaması insanların sokaklarda mücadelelerinin devam etmesini sağladı. Ve sistemin yarattığı birçok farklı sorundan kaynaklı öğrenciler, memurlar, işçiler, kadınlar kurtuluşun ve mücadelenin önemli bir noktası olan sokaklarda birleşti. Bu birleşme yalnızca Fransa ile kalmayarak **Belçika**, **Hollanda** ve **Almanya** gibi Avrupa ülkelerine de sıçradı. Fransa halkı, aslında çok önceden

böyle bir ayaklanmanın yaşanacağını haberini vermişti bize. Peki Fransa'da Sarı Yelekliler ayaklanmasını hazırlayan süreçte neler oluyordu birlikte bakalım.

Fransa, 13 Kasım 2015 ile 1 Kasım 2017 arası OHAL koşulları ile yönetiliyordu. 6 kez uzatılıp, 2 yıl sonra sona erdirilen OHAL'in birçok koşulu Fransa'da da Türkiye'de olduğu gibi kalıcı hale getirildi. Bunun nedeni burjuva basının dillendirdiği gibi terör eylemlerini durdurmak, azaltmak değildi. Grevlerin, eylemlerin, işgallerin yani isyan edenlerin sayısının artmasıydı. Tabii ki OHAL, kapitalizmin krizlerinin, bunalımlarının etkilerini geçici olarak daha az hissetmesine yarıyordu ama yine de yeterli değildi ve yeterli olmadı.

2017'de Fransa OHAL'e rağmen yapılan metal işçilerinin grevleriyle, o dönemde oluşturulan yeni çalışma reformuna karşı ülkenin birçok yerinde gerçekleşen eylemlerle dünyaya sesini duyuruyordu. 2018 yılında da sokaklardaki grevlerdeki insan sayısı çoğalmaya devam etti. 2018 Nisan ayında işçi sendikalarının çağrısıyla devletin 'kemer sıkma politikaları' na karşı 3 aylık grev ilan edildi ve bu 3 ay süresince haftanın belli günlerinde demiryolu işçileri tren seferlerini, havayolları işçileri uçuş seferlerini durdurdu, öğrencilerin de eylemler düzenlemesiyle onlarca okulda eğitim aksadı, yürüyüşler, protestolar düzenlendi. Son iki senede gerçekleşen bu ve daha nice eylemsellikler Fransa halkının emperyalist-kapitalist sisteme olan öfkelerinin biriktiğini gösteriyordu ve sistemin

durdurulamayan çöküşünü hızlandırıyordu. Bu öfkeyi, değişime ve gelişime olan özlemi bugün ‘Sarı Yelekliler’ üzerinden çok daha net ve yoğun bir biçimde görebiliriz. Sarı Yelekliler ayaklanmasında haftalardır, yüzbinlerce insan ortaklaşarak aynı sloganlar ve talepler altında, ölümlere, yüzlerce gözaltıya rağmen mücadelelerini sürdürüyorlar.

Peki biz devrimci öğrencilerin daha nicesine tanıklık edeceğimiz bu ayaklanmalar çağında ne yapmamız gerekiyor?

Bizler 21.yüzyılda yaşayan gençlik olarak Gezi Ayaklanması’nı, Ortadoğu’da yaşanan Arap Baharı’nı ve irili ufaklı birçok sosyal patlamayı, ayaklanmayı, isyanı görmüş, aktif olarak da bu hareketlere katılmış bir nesiliz. Ancak bugün Sarı Yelekliler ayaklanmasında da, Gezide de, Ortadoğu’da yaşanan ayaklanmalarda da ortak eksiklik şuydu; Toplumun örgütsüz ve kendiliğinden hareket ediyor olması, toplumun önünde güçlü bir devrimci hedef ve öncü olmaması ayaklanmaların daha yavaş sonuç almasına veya ilerlememesine yol açıyor. Bugün biz gençlerin yapması gereken öncelikle temel bir eksiklik olan örgütlülüğün geniş olmaması sorunundan başlayarak,örgütlü gücümüzü geliştirmek ve yaygınlaştırmak olmalıdır. Bununla birlikte öğrenci gençliği bilimsel sosyalizm ile buluşturmak, nihai kurtuluşu yani komünizm hedefini ortaya koyarak gençlere siyasi ve politik anlamda öncülük etmektir. Öğrenci gençlik içinde bir güç haline gelerek yaşanacak bir ayaklanmada, bir isyan dalgasında, halk hareketinde üniversite ve lise öğrencilerini devrimci talepler uğruna dövüşmek için birleştirmek bizlerin tarihsel sorumluluğudur.

Bugün Sarı Yelekliler ayaklanması bizlere yeni bir ayaklanmanın yaşanabileceğini bir kere daha gösterdi. Bu yüzden zaman kaybetmeden saatlerimizi devrime ayarlamalı, örgütlenmeli ve hazırlıklarımızı kuracağımız devrimci iktidar ve sosyalist topluma ulaşmak için yapmalıyız!

Nazlı Can

SİSTEM İNTİHARI

Son zamanlarda ciddi şekilde artan intiharlar bizleri üzüyor. İntihar etmeyi düşünen ya da intihar eden insanlar çevremizde olursa bizi ne denli etkiler. Onlara ne kadar dokunabiliriz. Bu sistem içerisinde bu soruna nasıl bir çözüm getirebiliriz ya da getirebilir miyiz?

İşsizlik, parasızlık, geleceksizlik, anlamsızlık, kısacası sistem arızaları ...

Evine ekmek götüremeyen babanın kendini yakması, çocuğuna okul forması alamayan babanın kendini asması, yoğun çalışma koşulları sebebiyle intihar eden doktor, atanamadığı için intihar eden öğretmenler, sınav barajını geçemeyip bunalıma giren ve intihar eden öğrenciler, tecavüze tacize uğrayan kadınların yaşadıkları psikolojik baskı nedeniyle yaşamlarına son vermeleri, sistemin dayattığı hiççilik ve anlamsızlık yüzünden intihar eden daha nice insan...

Kendini yitirmişliktir bu. Kaybedecek hiçbir şeylerinin kalmadığının göstergesi değil midir ?

İnsanlar işte tam da burada değiştiremediklerini düşündükleri şeylerde çözümünü intiharda arıyor. Yaşadığımız sistem öylesine bir çürümüşlük içerisindeki toplumu ve hatta devletin en küçük yapı birimi olan aileleri de kirletmeye çalışıyor. Haliyle toplum kendinden farklı olanı hemen dışlıyor, o bireyi soyutluyor. Örneğin toplum ve aile baskısı yüzünden intihar eden binlerce LGBTİ+ birey var. Yaşamdan soyutlaştırılmış, ötekileştirilmiş binlerce insan...

Peki gerçekten çözüm ne ?

Bu düşüncedeki insanlara temel sebep olan içinde yaşadığımız sistemi sunsak belki anlarlar ama çözüm noktasında bir değişikliğe sebep olamayız. İnsanların yaşamlarına dokunmamız gerek. Bu hepimizin temel sorunu değil

midir aslında? Halkla temas kurmak, halkın içine girmek...

İnsanların gerçekten nasıl olduklarını merak ediyor muyuz? Yoksa biz de çarkın içinde dönüp durup herkesleşiyor muyuz? Sistemin yozlaşmasından nasıl uzaklaşabilecekleri, en nihayetinde bizim kendimizi sistemden nasıl arındırabileceğimizle ilgilidir. İşte temel çözüm (aslında yaptığımızı sandığımız ya da çabaladığımız) yeni insan. Tüm mesele bu çöplüğün içinde en başta kendimizi ve etrafımızdaki insanları değiştirmek...

Tüm bunlar umutsuzluğu getirirse de asıl güzel şeyler buralardan çıkacaktır.

Bu insanlara umudu götürmemiz gerek. Çözüm aslında onlarla buluşturacağımız, devrimci yaşam tarzı yani yeni insanın kendisidir. Yeni ve başka bir dünya için insanlığını neleri göze alabildiğini onlara göstermeliyiz.

Antakya'dan Liseli Bir DÖB'lü

Faşist devletin en yetkili ağızlarından, medyasına, kalemşörlere, sivil-faşist destekçilerine kadar tüm karşı-devrim güçleri son birkaç haftadır Rojava'ya yönelik kapsamlı bir saldırıdan söz ediyor. Türk tekelci sermaye sınıfı ve faşist devleti, tüm gücüyle içerde oluşan dağınıklığı, güvensizliği, belirsizliği giderebilmek ve ekonomik-siyasal krizin yoğun yaşandığı bugünlerde güçlü görünebilmek için uzun bir süredir açık tarafı olduğu Suriye savaşında, Rojava topraklarının diğer kantonlarına, sınır hattına kapsamlı bir saldırının hazırlıkları içinde.

Bu bir saldırı için psikolojik ortam yaratmakla birlikte zırhlı ordu birlikleri, komandolar, piyade güçleri, dinci-faşist paramiliter çete olan ÖSO'cular Rojava sınır hattına yığılıyor. Afrin, Cerablus hattını işgal etmekle yetinmek istemeyen dinci-faşizm, halklara örnek olan, Rojava devrimini kanla boğmak için emperyalist ağababalarından da onay almış gibi görünüyor. ABD'nin bölgeden çekileceğini açıklaması ile birlikte, bölgede ABD'nin çıkarlarını koruyacak gücün T.C olduğunu, ABD Rojava'ya yönelik yeni bir işgalin önünü açarak ortaya koydu.

Her demokratik devrimin karşısına emperyalizm ve en gerici karşı devrimci güçler çıktığı gibi Rojava devriminin karşısında da bölge gericiliği, dinci-faşizm, ilhakçı ve işgalci Türkiye, Suriye, işbirlikçi Barzani yönetimi ve emperyalist-kapitalist dünyanın kendisi bulunuyor. ABD belli bir süreğine T.C ve PYD/

YPG ile ilişkilerinde denge politikası izlemiş olsa da savaşın aktif katılanı olması hem ekonomik yönden daha zorlu hem de NATO müttefiki T.C ile ilişkilerinde zorlayıcı bir durum yaratıyordu. Bunun farkında olan ABD bölgede T.C'nin önünü olabildiğince açmak, Türkiye-Rusya yakınlaşmasının önüne geçmek, Astana sürecini de engellemek için çekilme hamlesini uygulamaya koymuş durumda. Fakat ABD'nin bölgeden tamamen çekileceğini düşünmek gerçekçi olmayacaktır. ABD belli sayıda askeri personeli dışında tüm gücünü bölgeden çekerek, nasıl Afrin'de olduysa, bugün Türkiye'yi yeni bir işgale itekleyerek, Suriye'deki çıkarlarını hem daha masrafsız hem de bölgenin içinden bir NATO müttefikleriyle gerçekleştirmiş oluyor. **ABD'nin bölgeden çekilmesinin ve Rojava'nın doğu bölgelerine yapılacak olası saldırının Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimi açısından birçok sonucu olacaktır.**

Ekonomik-politik krizi derinlemesine yaşayan T.C. tekeli sermaye sınıfı ve

faşist devleti, toplum üzerinde bir baskı unsuru olarak kullanabilmek için şovnist histeriyi tekrardan yaratmaya çalışacak, işçi sınıfının, emekçilerin, gençliğin, Kürt halkının isyan ve ayaklanmalarını bastırmak için de işgalden ve dış savaştan yararlanacaktır. Savaş durumunda olağanüstü yasalar, sokağa çıkma yasakları, kitlesel tutuklamalar ve kitle katliamları, karşı-devrim güçlerinin sokaklarda mobilize edilmesi gibi pratikler olası bir işgal ve saldırı durumunda karşımıza çıkabilir. Leninist gençlik olarak savaşın, politikanın başka araçlarla sürdürülmesi olduğunu her zaman bilmeliyiz. Bu yüzden mücadelenin, pratiklerimizin hatta kadroların her birinin yaşamları kesinlikle aynı kalamayacak ve

değişecektir.

Bu yazımızın konusu sadece sürece dair belirlemelerde bulunmak değil aynı zamanda gençliğin bu savaşta oynayacağı rolü tartışmak kendimize yol ve yöntemler belirlemek olacaktır. Ama olay ve olguların bilimsel bir tahlilini anlamadan doğru mücadele yol ve yöntemlerini de belirleyemeyiz. Öncelikle bu kapsamlı saldırı ve savaş hazırlığı bazı kesimlerin düşündüğü gibi sadece bir seçim hazırlığı değildir, bu saldırı Türk tekelci sermaye sınıfının ve faşist devletin yanı başında gelişen bir devrimi kanla tank, top, tüfek yani bir bütün olarak zor araçlarıyla kanla boğma hazırlığıdır, savaşın yaratacağı şovenist histeri, işçilerin, emekçilerin bu ekonomik krizi yoğun bir şekilde hissettiği, git-tikçe açlığa mahkum olduğu bugünlerde kendi tarafına çekme, gerçeklerin önüne sis perdesi çekmesi için de yarayacaktır.

Aynı zamanda içer-
deki devrim güç-
lerine karşı
amansız
b i r

baskı
ve sal-
dırı dalga-
sının önünü de
açacaktır. **Fakat**

**savaş aynı zamanda dinci-fa-
şizmi zor yoluyla yıkma, bir devrim için mücadele etme, devrimci safların
büyümesi anlamına da gelecektir.** Çünkü savaşın masrafları işçilerin, emekçi-
lerin cebinden misliyle çıkartılacak, açlığa, sefalete, geleceksizliğe mahkum edi-
len kesimler düzenle bağlarını koparmak zorunda kalacaktır. Uzun bir süredir iç

savaşın yaşandığı coğrafyalarımızda sermaye sınıfı süreci bir varlık-yokluk savaşı olarak tanımlıyor ve devrimci güçlere, Kürt halkına, Rojava devrimine yönelik yürüttüğü savaşı, önüne koyduğu yol haritasını ‘Çöktürme planı’ olarak ilan etmişti.

Bugün Rojava, Kuzey ve Güney Kürdistan’da Kürt halkına yönelik yürütülen savaş bu plandan, sermayenin örgütlü bir gücü tasfiye etme istek ve arzusundan bağımsız olarak okunamaz.

Bu koşullar altında gençlik içinde faaliyet yürüten birçok sol-sosyalist çevrenin bugün yayınlarına baktığımızda yaklaşan savaştan, olası etkilerinden ve buna karşı mücadele yöntem ve araçlarından parmakla sayılacak devrimci gençlik örgütünü çıkartırsak **kimsenin bahsetmediğini** görüyoruz.

Sosyal-şovenizme kapılmış Gençlik Muhalefeti, Türkiye Komünist Gençliği gibi siyasal çevrelerin gündeminde Kürt halkına yönelik hazırlanan katliama dair tek bir cümle bile göremezsiniz. Çünkü onlara göre gençliğin en önemli sorunu eğitim sisteminin gericileşmesi ve gençliğin ‘*laiklik kavgası*’ için örgütlenmesi. Diyebileceğimiz tek şey bu çevrelerin tarih tarafından ve elbette ezilen bir ulus olan Kürt halkı tarafından mahkum edileceğidir. Gençlik içindeki bir diğer eğilim ise Türkiye ortalama solunda hakim bir anlayış olan ‘Savaşa Hayır, Barış Hemen Şimdi!’ politik hattıdır. Buradan anlaşıldığı gibi bu slogan ne bir mücadele araç ve yöntemini anlatmakta, ne bir gerçek kurtuluş yolu vaat etmekte, ne de mücadelenin ihtiyaçlarını karşılayabilmektedir.

Bu politikayı ortaya koyanların yaptığı tek şey ‘muhalefetçilik, pasifizm ve devrimci saflarda moral bozukluğu yaratmaktır’. Nasıl daha dün Afrin’e yönelik saldırılar ve işgal başladığında bu politika somut durumda sürecin ihtiyacı olamamışsa, bugün de olamayacaktır. Zaten bu politikayı savunan ortalama sol olan gençlik siyasetlerine baktığımızda hala burjuva dünyadan bir şeyler beklediğini görebiliriz. Geriye üçüncü yol olan, gerçek kurtuluşu vaat eden, proletarya enternasyonalizmine dayalı, halklar arasında gerçek dayanışmayı yaratacak, kalıcı bir barış isteyen herkesin savunması gereken Leninist barış politikasıdır.

Bu politika, ancak mevcut siyasal iktidara, kapitalist sisteme, dinci-faşizme ve onun örgütlü kesimlerine karşı diş diş, militan bir kavgayı göze almak ve dinci-faşizmi bir devrimle yıkıp onun yerine halk demokrasili, emekçi halklar arasında barışı savunan, kapitalist dünyaya savaş açmış, gerici savaflara karşı duran bir iktidar kurma politikasıdır. **Gençliğin mücadeledeki tavrı bu üçüncü yol olmalıdır.**

Bunun için öncelikle en geniş gençlik kesimlerine ulaşmak şovenizmin, sos-

yal-şovenizmin yalancı, düşman maskesini yerle bir edip gençlik kesimlerini aydınlatmak, gençliği dış savaşa, bir halkın katledilmesine karşı çıkmaya çağırarak olmalıdır. **Her üniversite, her lise, her atölye ve fabrika, sokaklar gençliğe ulaşmanın en önemli araçlarıdır, bu meseleyi başat görev olarak saymalı, hem taze unsurlara hızla ulaşarak onları aydınlatmalı, hem de devrimci saf-larda anti-faşist mücadele hattında birleştirmeliyiz.**

Devrimci, demokrat, yurtsever gençlikle yan yana gelmekten tartışmaktan, onları ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmemeliyiz. Yapacak işimiz çok, beklemenin değil işe girişmenin zamanı!

Z. Vasily

Soğuk odalarda sessiz bir çığlık olur
düşlerim
O vakit bir saç teline asarım kendimi
Çünkü Lumia
Tekrar görememek seni
Savaşın ortasında yalnız kalmaktı
Gökyüzünde yıldızsız bir geceydi
Oysa seni görmek
Seninle güzel günler uğruna
dövüşebilmek
Karanlık zindanlarda
İşkencelerde
Umut çiçeğiymiş
Belki de kalabalık bir cadde de yürümekti
Hiç korkmadan yürümek
Özledim
Özledik Lumia
Bu şehirlerin sokakları seni istiyor
Sen dön Lumia
Vakit varken dön

Bir Sabırsızlık Zamanı Okuru

EVİRİM-1

1-Evrım Nedir?

Evrım canlı popülasyonları içerisindeki gen ve özellik dağılımlarının nesiller içerisindeki değişimidir.

Evrım canlıların değiştiği gerçeğini ortaya koyan bir doğa yasasıdır.

Evrım kuramıysa bu doğa yasasının nasıl işlediğine ve canlıların neden evrim geçirdiklerine yönelik açıklamalar bütünüdür.

Evrım teorisi canlılığın nasıl başladığını açıklamaz. Ancak bir kez başladıktan sonra canlıların nasıl günümüzdeki haline geldikleri hakkında doyurucu yanıtlar verir.

2-Evrımın Mekanizmaları

Günümüzde evrim, bir ceylanın ayıya dönüşmesi, bir ördeğin kuş olup uçuşması veya bir maymunun insana dönüşmesi olarak algılanmaktadır. Evrim asla bu şekilde gerçekleşmez. Hiçbir nesil kendisini oluşturan nesilden tamamen

farklı değildir. Her yavru ebeveyninden küçük küçük farklılıklara sahiptir. İşte bu göreceli olarak küçük farklılıklar, eğer ki hayatta kalma ve üreme konusunda avantaj veya dezavantaj sağlıyorsa, nesiller içerisinde birikerek çoğalabilir ya da giderek yok olabilir.

Evrin hiçbir zaman tek bir bireyde meydana gelmez. Nesiller içinde meydana gelen değişimdir. Kendi atasal nesillerinden farklı doğan bireylerde biriken bu farklılıkların toplamına çeşitlilik (varyasyon) diyoruz.

Çeşitlilik, türün içerisindeki bireyler arasındaki farklılıkların tamamıdır. Nesil sayısı arttıkça, seçim etkisinin altında, bu ebeveyn-yavru farklılıkları da o kadar artar ki, atasal bireylerle aynı kefeye koyamayacağımız kadar değişmiş nesiller meydana gelir.

Bu çeşitliliğin ve seçimin ortaya çıkardığı sonuca evrim adını veriyoruz.

Evrin

- 1-Çeşitlilik Mekanizmaları
 - a- Crossing-Over (Çaprazlama)
 - Gen akışı
 - Genetik sürükleme
 - Transpozonlar
 - Plazmidler
 - Yatay gen transferi...
 - b- Mutasyonlar

2-Seçilim Mekanizmaları

a- Doğal Seçilim

b- Yapay Seçilim

c- Cinsel Seçilim...

Bu çeşitlilik ve seçilim mekanizmalarının toplamı 20'den fazladır. Ancak 5 tanesini incelemek evrimi anlamamız adına yeterli olacaktır.

1-Çeşitlilik Mekanizmaları

Hesaplara göre ökaryotik (hayvanlar bitkiler gibi) canlıların tür toplamı 7.5-10 milyon kadardır.

500 yıllık çalışma, binlerce bilim insanının harcadığı emekle birlikte ancak 1.2 milyon bitki-hayvan canlıyı tanımlayabildik. Bu da var olan canlıların %15'ine tekabül ediyor.

Peki bu kadar çok tür nasıl oluştu?

a- Crossing-Over

Üreme canlılarda iki şekilde gerçekleşir. Bakteriler gibi tek hücreli canlılar bölünerek çoğalır.

Bitkiler, hayvanlar gibi çok hücreli canlılarda ise iki farklı bireyin genleri (dolayısıyla da özellikleri) karışarak yeni yavrular meydana gelir. Bu karışım (çaprazlama) erkeğin sperminin dişinin yumurtasını döllemesiyle meydana gelir. Böylece yavruya aktarılan genler yavrunun asla tam olarak anne ya da tam olarak babaya benzememesine sebep olur. Crossing-over, var olan çeşitliliği birbirine karıştırmaya yarar. Popülasyon içine yeni özellikler dahil etmez. Dolayısıyla dölleme sırasında oluşan yavru, ebeveynlerin genetik bir karışımı olacaktır. Ancak doğa da işler her zaman böyle yürümez. Yavruda, ne anne de ne de baba da bulunan özellikler meydana gelmektedir.

b- Mutasyonlar

Yavrular, dölleme sırasında atasal bireylerden genlerini alıp kendi genlerini oluştururken, bu genlerde kopyalama sırasında bir miktar mutasyon oluşur. Bu mutasyonlar genetik materyalde meydana gelen rastlantısal değişimlerdir.

Mutasyonlar, aynı depremler gibi, hava olayları gibi büyük oranda tesadüftür. Bazen bir nükleotit diğerine dönüşür, bazen bir yapı şekil ve içerik değiştirir, bazen yanlış kopyalama sonucu genetik yapı bozulur.

Mutasyonlar yalnızca dölleme sırasında değil yaşamımız sürecinde de meydana gelir. Bunların kaynağı etrafımızda bulunan kimyasal ve radyoaktif ışınlardır. Sürekli olarak meydana gelen bu genetik değişimlerin neredeyse tamamı vücudumuzca düzeltilip etkisiz hale getirilmektedir. Bir insanda ömrü boyunca 100 milyon ile 10 milyar arasında mutasyon meydana gelir. Ancak bunların yalnızca 80-150 tanesi sabitlenmektedir. (Ürerken ve yaşarken)

Evrin mekanizmasının etkisi altında canlıların genleri sürekli olarak değişmektedir ve bu da gelecek nesillerde yeni özellikteki canlıların oluşabilmesini sağlamaktadır. Tüm bu mekanizmalar, sizlerin ve bizlerin birbirimizden ve ebeveynlerimizden farklı olmamızı sağlayan mekanizmalardır. Bunlar evrimin ilk adımı, ham maddesidir. Asıl olan seçim mekanizmalarıdır.

(Devamı Gelecek...)

Tahir Kara

Okullarımızdaki Gerici Örgütlenmelerin Başını Ezelim!

Dinci-faşist AKP iktidarının sırtını sıvazlayarak okullara soktuğu faşist örgütlenmeler öğrencilerin ve velilerini sabrını sınıyor. Son olarak Amed ve İstanbul'da yaptığı açık faaliyetlerle öğrencileri kendi 'sohbetlerine' ve etkinliklerini katılmaya, öğrencilerin özel bilgilerini isteyerek liselerdeki öğrencilerin üzerinde baskı kurmaya çalışan AGD (Anadolu Gençlik Derneği) okul idareleri ve MEB tarafından korunuyor.

İstanbul Kadıköy Anadolu Lisesi'nde yatsı sohbetleri ve etkinlikler düzenleyen gerici Anadolu Gençlik Derneği, öğrencileri tehdit ederek ve okulda bir korku iklimi yaratarak kendi faaliyetlerini genişletmek ve dinci-faşist propaganda için kanal açmaya çalışıyor. Dinci-gerici AGD'den şikayetçi olan veliler ise CHP Genel Başkan Yardımcısı'na bir yazı yolladı.

Yazıda "Hadis sohbetlerini organize eden yatılı bir öğrenci Anadolu Gençlik Derneği tarafından düzenlenen yatsı sohbetlerine katılmak için okuldan çıkışın yasak olduğu saatlerde okuldan çıkmakta, üstelik de bu sohbetlere beraberinde

alt sınıflardan öğrenci götürmek için teşvikte bulunmaktadır.

Bu sohbetlere gitmek istemeyen öğrenciler üst sınıflardaki arkadaşlarına durumu haber verdiğinde, onlar da söz konusu öğrenciyle konuşarak bu tür faaliyetlerde bulunmaması konusunda kendisini uyarılmışlardır.

Ne var ki, bu öğrenci kendisiyle konuşan öğrencileri idareye şikâyet etmiş ve okul müdürü de bu öğrenciden yana tavır takınarak diğer öğrencileri disiplin soruşturması açmak ve okuldan atmakla tehdit etmiştir. Öğrenci protestoları müdürün adil olmayan bu tavrı sonrasında başlamıştı" denildi.

Amed'de ise liselerdeki öğrencilerden özel bilgilerini ve AGD'nin faaliyetleri hakkında bilgi edinmek isteyip istemediklerine ilişkin sorular bulunan anket formları dağıtıldı. Eğitim-Sen Genel Başkanı Feray AYTEKİN AYDOĞAN ise konuya ilişkin "Anket adı altında liselerde dağıtılan bu form ile öğrencilerimiz açıkça bu derneğin faaliyetleri içersinde yer almaya teşvik edilmekte, kişisel bilgileri de alınarak suç işlenmektedir" ifadelerini kullandı.

Açıkça görülmektedir ki, dinci-faşizmin çürüyen bir kolu hep eğitim alanının üzerinde bulunmaktadır. Bu çürüyen kol okullardaki dinci-gerici derneklerin faaliyetlerini genişletmekte, onlara yeni kanallar açmakta ve ilerici en ufak bir düşünceye sahip olanlara ise sürekli tasfiye pozisyonunda saldırı halindedir. İlerici ve devrimci düşünceleri sahiplenen ve dinci-gericiliğe karşı daha aydın bir geleceğin olacağı inancıyla tavır alan herkes okullarındaki dinci örgütlenmelerin önünü alabilmek için gençlik içerisinde aktif militan devrimci çalışma yürütmeli ve dinci-faşist örgütlenmeleri dağıtmak için çabalamalıdır!

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi / İstanbul

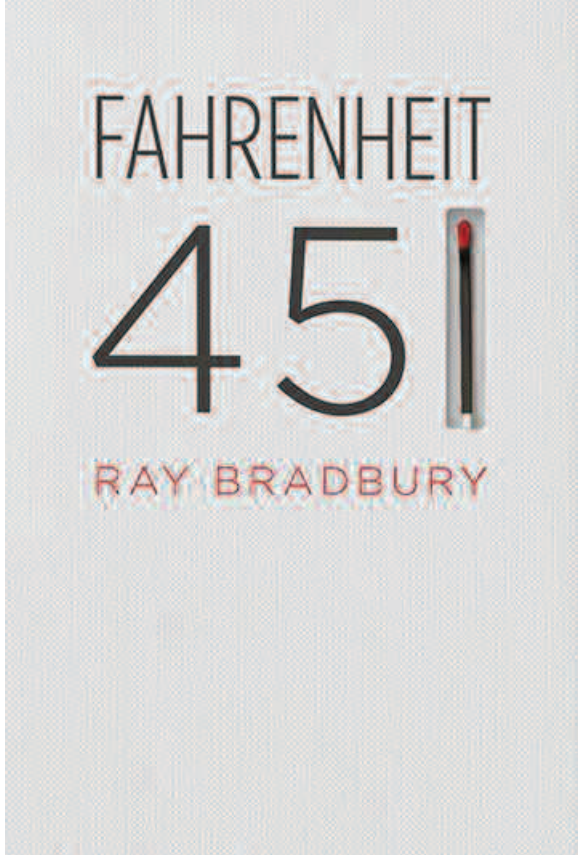
KURGULU BİR DÜNYAYA YOLCULUK: FAHRENHEİT 451

İsminin neden böyle olduğunu merak edenler için en baştan söyleyelim. **FH 451**, kitapların yanma derecesidir. Kitapların görüldüğü yerde yakıldığı ve teknolojinin kapitalist sistemin çarklarını daha iyi döndürebilmek için kullanıldığı bir dünya düşünün. *Bu çok mu uzak geliyor size?*

O zaman gelin, bilim kurgunun nerden beslendiğini inceleyelim.

“Bilim kurgu, uzak ve olasılık dışı dünyaların değil, tam da içinde yaşadığımız dünyanın adeta bir büyüteç merceğinden yansıtılmış halini sunar bizlere. Gözümüzün fazlaca önünde olduğu için göremediklerimizi alıp, bizlerden uzaklaştırır, büyütür ve görünür kılar.” (Güney dergisi-2007)

Tıpkı yukarıdaki ifade belirtildiği gibi, bilim kurgu gerçeklikten beslenir, gelecekte olabilecek ihtimalleri ortaya koyar. Ray Bradbury'nin bu kitabı da; ‘dünyamızı uzaylılar işgal edecek’ kurgusundan çok daha gerçekçi ve yakındır. Emperyalist-kapitalist sistemde;

gerçekçi, sorgulamamızı ve düşünmemizi sağlayacak kitaplar sansürleniyor veya yazarları tutuklanıyor. Popüler, sığ ve hayata dair hiçbir gerçekliği olmayan kitaplar gözümüze sokuluyor, bu kitapları okumayanlar ayıplanıyor. **Peki, bizi yönetenler neden buna ihtiyaç duyuyor?**

Çünkü sorgulamaya ve merak etmeye başlayan bir insanı hiçbir güç durduramaz. Ama sorgulamayan, söyleneni yapan insanlar, bizi yöneten kapitalist sınıf için tam anlamıyla bir nimettir. Kapitalistler; egemenliklerini bu şekilde devam ettirir, bizlere bir şeyleri düşündürecek vakti vermez. Emperyalist-kapitalist sis-

tem içerisinde hayat çok hızlıdır. Çoğu şeyi yaparken düşünmez ve hissetmeyiz. Sistemin istediği kuklalardan birine dönüşürüz. Kitapta bu döngüyü bozacak ve düşünmeye, hissetmeye başlayacak birini göreceksiniz. Görevi kitapları yakmak olan bir itfaiyeci: MONTAG... Bu kurgusal dünyada, itfaiyecilerin görevi yangını söndürmek değil, yangını başlatmak. Kitap bulduran insanların evlerinin yakıldığı, asıl mutluluğun ve zevkin çok hızlı arabalarla gezmek, çok boyutlu televizyonlarla konuşmak ve kapsüller içerek yaşamak olan bir dünya...

Montag, Clarisse ile tanıştıktan sonra düşünmeye ve hissetmeye başlar. Bu durum onu kitapları yakmaya değil, okumaya teşvik eder. Montag'ın hayatı bir daha asla geri dönüşü olmayacak şekilde değişmiştir. Peki bir gün kitap okuyan

bir itfaiyecinin evini yakmaya gelirlerse ne olacak? Kitabın akıcı ve gerçekçi kurgusallığını ve devamını siz okurlara bırakıyoruz. Asıl dikkat çekmek istediğimiz nokta şudur: Teknolojiye karşı bir savaşım mı vermek gerekiyor? Yoksa teknolojiyi kendi çıkarları için kullanan zengin sınıfı alaşağı edip, bambaşka bir dünya mı inşa etmek gerekiyor?

Teknoloji ve bilim her geçen gün gelişiyor ve gelişmeye devam edecektir. Fakat içinde bulunduğumuz emperyalist-kapitalist sistemde sadece zengin sınıfın ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde biçimlenmiştir. Oysaki sosyalizmin ilk kalesi olan Sovyet Rusya'da uzay biliminin gelişmesinden, kadının ev hayatından çıkarılıp, toplumsal yaşama adapte olmasına, işçilerin çalışma saatlerinin zaman içinde düşürülmesinden, Küba'da sağlıkla ilgili tüm gelişmelerden halkın ücretsiz yararlanmasına kadar birçok alanda insanların hizmetine sunulmuştur. Bu nedenle asıl savaşımımız bu emperyalist-kapitalist sistemi yok edip, teknoloji ve bilimi insanlığın yaşamını güzelleştirecek şekilde kullanmak olmalıdır. Montag'ın içinde bulunduğu kurgusal dünya, bizler için çok uzak bir gelecek değildir. Bunun farkında olmak ve bunun için şimdiden bir savaşım vermek gerekiyor. **Bu süreci önceden görüp, bir adım atmazsak ;kitapta Faber'in söylediği gibi iş işten geçtikten sonra sesini çıkaracak kimse kalmayacaktır.** Sistemin hiçbir zaman bitiremeyeceği, sorgulamayı, düşünmeyi asla bırakmayan insanlar olmamız dileğiyle...

Antakya'dan Bir DÖB'lü

Gündemden Notlar

- Fransa/ Paris'te Sarı Yelekliler isimli eylemciler kötüleşen ekonomik koşullar ve akaryakıt zamlarına karşı “Macron İstifa” sloganıyla haftalardır sokaklarda!
- Türkiye, Avrupa Birliği raporlarında işçi ölümlerinin en fazla yaşandığı ülke sıralamasında ilk sırada yer alıyor.
- MEB'in hazırladığı ortaöğretim 12. Sınıf matematik ders kitabında Pisagor teoreminin işlendiği bölümde bilgi notu olarak 15 Temmuz darbe girişimi yer alıyor.
- Sakarya'da Kürtçe konuştukları için silahlı saldırıya uğrayan baba Kadir Sakçı yaşamını yitirdi, oğlu Burhan Sakçının tedavisi devam ediyor.
- Türkiye'de 2018 yılının ilk 7 ayında 96 bin 417 kadının şiddete maruz kaldığı açıklandı. Şiddet mağduru kadınlardan 393'ü hayatını kaybetti.
- Cargill işçilerinin mücadelesi 246. Flormar işçilerinin direnişi 222. gününde !
- Çanakkale/Diyarbakır/Antep imam hatip okullarında “ Bir salavat da sen çek.” projesi başlatıldı.
- Belçika'da 3 büyük sendikaya bağlı işçiler işi bırakarak kırmızı, mavi, yeşil yelek giyerek eylemselliğe başladı. Ülke genelinde iş bırakma nedeniyle ulaşım sekteye uğradı, okullar kapandı, çöp toplama işi kesintiye uğradı.
- Muş Korkut Çınarardı köyündeki ilköğretim okulunda öğrencisinin battaniyeden yapılmış fotoğrafını çeken ve sosyal medyada paylaşan öğretmen görevden alındı.
- Arnavutluk'da binlerce öğrenci harç ücretlerinin yarı yarıya düşürülmesi talebiyle eylem başlattı.
- Yemen'de 20 milyon insan açlıkla savaşıyor. 250 bin kişinin, 5. aşama olarak nitelendirilen en kötü seviyede açlık, ölüm ve fakirlikle karşı karşıya kaldığı belirtildi.
- HDP milletvekili Erol Katırcıoğlu, Meclis Plan ve Bütçe Komisyonunda yaptığı konuşmada AKP'lileri Bolşeviklere, AKP'yi de SBKP(Sovyetler Birliği Komünist Partisi)'ne benzetmesi herkesi şaşkınlığa uğrattı.
- Ankara Sincan çocuk kapalı cezaevinde isyan çıktı. Çocuk tutsaklar koğuşu ateşe verdi. Çocuk tutsaklar ve gardiyanlar yaralandı.

Sabırsızlık Zamanı Fanzin Ekibi /Adana

MKÜ Öğrencileri Ayakta!

Hatay Mustafa Kemal Üniversitesi'ne giden dolmuşlara yüzde 185 zam yapıldı. 201 (Serinyol-Ovakent) ve 202 (Özat) numaralı dolmuşlara önceden 1,25 - 2 TL arası veren öğrenciler, fiyatın artık 3,5 TL'de sabitlendiğini öğrendi. 17 Aralık günü yapılan zamma öğrenciler tepki gösterdi; artan yemekhane, barınma vb zamlarına karşı artık susmaya-caklarını dile getirdiler. Bu ekonomik koşullarda değil okumak, yaşamının mümkün olmadığını söyleyen gençlik kampüs ana girişinde toplanma çağrısı yaptılar.

Her gün geleceksizleştirilen öğrenciler, 19 Aralık Çarşamba günü kampüs girişinde toplandı. Kendi öğrencilerinden korkan Rektörlük, elleri silahlı çevik polis ve Tem şube polisleri ile ortak hareket ederek eylemi engellemeye çalıştı. Öğrencilerin kararlı tavrı karşısında 2 öğrenci temsilcisi ile görüşme talep etti.

Rektörlük ile görüşme sürerken, öğrenciler eyleme devam kararı aldı ve MKÜ Çarşı Kompleksinde eyleme devam ettiler. Slogan ve ajitasyonlarla arkadaşlarını bekleyen öğrenciler, baskı altına alınmaya çalışıldı.

Rektörlük, kitlenin dağılmasını sağlamak için öğrencilerle görüşmeyi uzattı. Ancak rektörlüğün tehditkar söylemleri öğrencilerin öfkesini daha da arttırdı.

Görüşmenin ardından minibüs kooperatif başkanları da öfkeli öğrencilerle görüşürülme üzere alana geldi. Rek-

törlük, kooperatif başkanları, polis ve güvenliğin tehditkar dil kullanması ve taleplerin karşılanmaması nedeniyle öğrenciler eyleme devam kararı aldı.

Öğrenciler, talepleri yerine gelene kadar eylemlerine Hatay Mustafa Kemal Üniversitesinde devam edecekler.

Antakya'dan DÖB'lü Öğrenciler

“Elem bedenimizi istila etmiş...

Anıt kabre

taşıdık

Lenin’in bir parçasını

cesedini.

Ama hiçbir çürüme silemez

ve asla silmeyecek

Lenin’de en önde geleni

davasını.

Ölüm,

kınına sok

orağını!

Bu hüküm

hiç aldatmayacak.

Böyle bir ruh

hiçbir göğe sığmayacak:

Lenin

yaşadı,

Lenin

yaşıyor,

Lenin

hep yaşayacak.”

